

РЕШЕНИЕ

№ 6116

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 28.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2195** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. К. М., чрез адв. К. Н. Й., член на САК, АД „Йорданов и Йотова“, със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № Р – 22220520007998 – 091 – 001/03.12.2021г., издаден от К. Г. М., възложила ревизията и Е. М. И. – Г., ръководител на ревизията, в частта, в която е изменен и потвърден с Решение № 292/21.02.2022г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С.. С ревизионния акт в оспорената част са установени задължения на жалбоподателката по чл. 17 от ЗДДФЛ: за 2014г. в размер на 296.94 лева главница и 198.77 лева лихви; за 2015г. в размер на 581.39 лева главница и 329.98 лева лихви; за 2016г. в размер на 190.78 лева главница и 88.93 лева лихви; за 2017г. в размер на 4111.67 лева главница и 1 499.74 лева лихви; за 2018г. в размер на 6233.63 лева главница и 1 641.65 лева лихви.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в оспорената част като незаконосъобразен. Правят се възражения, че неправилно е определен размера на разполагаемите налични средства при изготвяне на паричните потоци. Жалбоподателката в периода до 2014г. е извършила повече от 10 продажби на недвижими имоти, сред които и масивни жилищни сгради, поради което началната приета за налична сума от 5000 лева не е обоснована и обективна. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. А., направено е възражение за изтекла погасителна давност. В производството по чл. 122 от ДОПК е декларирана

налична сума от 60 500 лева от продажба на недвижими имоти, доказана с нотариални актове, в която сума са включени и 5500 евро, платени авансово от Н. Г. Д. за покупката на апартамент в[жк]с нотариален акт № 8 том 3, рег. № 7754, дело 132/2016г.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез юрисконсулт М. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че декларираната налична разполагаема сума към 01.01.2014г. не е доказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По процесуалната допустимост на жалбата:

Жалбата е подадена в срок, след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт, предвид установените с него допълнителни данъчни задължения.

Разгледана по същество е частично основателна.

Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р – 22220520007998 - 020 - 001/17.12.2020г., издадена от К. Г. М., на длъжност Началник сектор, оправомощена със Заповед № РД – 01 – 128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С., изменена със заповед от 16.03.2021г. Ревизията е проведена по чл. 122 от ДОПК, на основание чл. 122, ал.1, т.2 от ДОПК, при наличие на данни за укрити приходи или доходи. За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № Р – 22220520007998 – 092 – 001/16.11.2021г., срещу който е подадено възражение, прието за неоснователно с ревизионен акт № 22220520007998 – 091 – 001/03.12.2021г. С ревизионния акт са установени задължения на Т. К. М. по чл. 17 от ЗДДФЛ, главница и лихви за 2014г., 2015г., 2016г. и 2017г. в резултат от облагане на превишението на разходите над приходите на данъчно задълженото лице за съответните години. За 2018г. установените задължения са за данък по чл. 33, ал. 1 от ЗДДФЛ, в резултат от облагане на разлика в размер на 69 262.52 лева между покупната и продажна цена на имот, придобит на 03.10.2016г. и продаден на 06.06.2018г. При обжалване по административен ред са изменени установените данъчни задължения за 2014г. от 796.95 лева на 296.95 лева, ведно със съответните лихви и ревизионният акт е потвърден в частта на установените задължения по ЗДДФЛ, предмет на настоящето съдебно производство.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка, както и представените от жалбоподателя писмени доказателства като Договор за доброволна делба от 13.10.2015г., съгласно който Т. А. получава в дял жилище, находящо с в[жк]втора част, [жилищен адрес] и лек автомобил марка Пежо, модел 207, Удостоверение изх. № 14977/12.10.2016г., издадено от „Райфайзен България“ ЕАД за одобрен кредит от 91 400 лева на Н. Г. Д. за покупката на жилището в [жк], втора част и нотариален акт № 8, том 3, рег. № 7754, дело 132/2016г. за продажбата на имота за 55 000 евро. Като доказателство по делото е приет и нотариален акт от 23.04.2008г. за продажба на апартамент № 90, находящ се в[жк], втора част [жилищен адрес] 16 етаж за сумата от 14 200 евро, както и нотариален акт от 28.10.2008г. за покупка на жилище от бившия съпруг на жалбоподателката за 28 341.80 лева, както и извлечение от Служба по вписвания С. за продажби на имоти в периода 2002г. – 2003г. Представена е и декларация по чл. 124,

ал. 3 от ДОПК, приета и в хода на ревизионното производство, видно от която Т. К. М. е декларирала разполагаеми лични парични средства в размер на 60 500 лева към 01.01.2014г.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.119, ал.2 от ДОПК. Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, оправомощен от директора на ТД на НАП и от ръководителя на ревизията, определен в ЗВР. В случая ревизионният акт е издаден от К. Г. М., на длъжност началник сектор, възложила ревизията, оправомощена със Заповед № РД – 01 – 128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С. и от Е. М. И. – Г., на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, вписана в ЗВР № Р – 22220520007998 – 020 – 001/17.12.2020г. Ревизионният акт е в предвидената форма, съгласно чл.120, ал. 1 от ДОПК и съдържа изискуемите реквизити по чл.120, ал. 2 от ДОПК. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна, при съобразяване и на разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК и задължението на съда да реши делото по същество. Не е основателно възражението за изтекла погасителна давност. Давността за публични вземания е различна от общата давност по ЗЗД и е регламентирана в чл. 171 от ДОПК, като давността и за лихви е 5 - годишна, а общата давност е 10 – годишна. Давността спира със започване на производството по установяване на публичното вземане и се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение.

По приложението на материалния закон:

Ревизията е по особения ред на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК във връзка с чл.124, ал. 2 от ДОПК. Органите по приходите са установили превишение на разходите над приходите на жалбоподателката за 2014г., 2015г., 2016г. и 2017г., което са квалифицирали като данни за укрити приходи или доходи по смисъла на чл. 122, ал.1, т. 2 от ДОПК във връзка с чл. 123, ал.1, т. 2 от ДОПК. Данъчната основа за облагане са определили по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Приели са за безспорно доказано наличие на по - високи разходи от получените приходите, основание за облагане по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК. В този случай важи презумпцията на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, при която фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното. Превишението на разходите над приходите е прието за облагаем доход по смисъла на чл. 10, ал.1 т. 6 от ЗДДФЛ и е обложено с 10% на основание чл. 48 от ЗДДФЛ. За всички години, за които е констатирано превишение на разходите над приходите и същото е обложено, в паричните потоци, от които е констатиран недостиг на средства като разходи е вписана сумата от 15 000 лева, която не е обоснована с никакви доказателства. Твърди се че жалбоподателката е декларирала разходи в такъв размер в декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК. Не са признати декларираните налични парични средства в размер на 60 500 лева към 01.01. 2014г. , също в декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК.

За 2014г. – С решението на директора на Дирекция „ОДОП“ като начално салдо на паричния поток в ревизионния акт е включена сумата от 5000 лева. Взети са предвид

наличните средства по банковата сметка на жалбоподателката, преведените суми за издръжка на децата и получаваните помощи за деца, получени суми от майката й по банков път, включени са разходи в размер на 15 000 лева по декларация. Не са признати налични средства в размер на 60 500 лева отново по декларация. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 2 969.45 лева, върху което е определен дължим данък в размер на 296.94 лева главница и съответните лихви. Настоящата инстанция счита, че ревизионният акт в тази му част е незаконосъобразен и следва да бъде отменен. Съгласно чл. 124, ал. 1 от ДОПК в доказателствена тежест на органите по приходите е да установят наличието на обстоятелствата по чл. 122, ал.1 /в случая т. 2/ от ДОПК, за да пристъпят към облагане по особения ред на чл. 124 от ДОПК. Ответникът се позовава на презумпцията на чл. 123, ал.1, т. 2 от ДОПК във връзка с чл. 122, ал.1, т. 2 от ДОПК и счита, че са налице данни за укрита приходи или доходи. До доказване на противното, за такива се считат направените разходи, които съществено превишават размера на декларираните получени средства. Сумата от 2 969. 45 лева на годишна база не съставлява явно и съществено превишение, което да води до извод за наличие на укрита приходи. Освен, че сумата не е съществена, при условие, че физическото лице не води счетоводство, настоящата инстанция счита, че няма основания декларираните разполагаеми средства в размер на 60 500 лева да не бъдат признати за налични. Видно от справките от Агенция по вписванията и представените нотариални актове, в предходни периоди жалбоподателката има сключени множество сделки за продажба на имоти, които потвърждават твърденията й в декларацията, че наличните средства са от продажба на имоти. Приходната администрация не е доказала съществено превишение на разходите над приходите, за да приеме данни за укрита приходи и доходи, които да обложи по особения ред на чл. 124 от ДОПК. Ревизионният акт е незаконосъобразен и подлежи на отмяна в частта на установените задължения за главница и лихви за 2014г.

За 2015г. – В паричния поток не са включени разполагаеми налични средства. Взети са предвид наличните средства по банковата сметка на жалбоподателката, преведените суми за издръжка на децата и получаваните помощи за деца, получени суми от майката й по банков път, включени са разходи в размер на 15 000 лева по декларация. Не са признати налични средства в размер на 60 500 лева отново по декларация. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 5813.90 лева, върху което е определен дължим данък в размер на 591.39 лева главница и съответните лихви. Настоящата инстанция счита, че приходната администрация не доказва такова превишение, основание за облагане по чл. 122 -124 от ДОПК. Включването само на част от декларираните от лицето данни при определяне на данъчната основа не води до обективност, истинност и действителност на направените изводи. Фактът, че изводите не се основават на обективни данни и не могат да се приемат за достоверни се потвърждава и от резултатите от Протокол № ПФ – 22221319000823 – 073 – 001/16.12.2020г. за проверка относно съпоставка на имуществото и доходите на Т. К. М. за периода от 01.01.2014г. – 31.12.2018г./л. 218/. Видно от него, разходите за 2015г. са признати в размер на 9861.06 лева, превишението е в размер на 1 534.78 лева и не е явно и съществено, каквото е закононото изискване. При включване на наличните средства по декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК в размер на 60 500 лева в началото на паричния поток за 2014г. и следващите, няма недостиг на средства.

За 2016г. - В паричния поток не са включени разполагаеми налични средства. Взети

са предвид наличните средства по банковата сметка на жалбоподателката, преведените суми за издръжка на децата и получаваните помощи за деца, получени суми от майката й по банков път, 107 305 лева от продажба на апартамент, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] получена сума от Т. Г. П. в размер на 20 000 лева, заем от Д. В. Р. в размер на 29 990 лева. Определените разходи са в размер на 120 435.48 лева за покупка на недвижим имот в[жк], [улица] 15 000 лева разходи по декларация на жалбоподателката по чл.124, ал. 3 от ДОПК. Не са признати налични средства в размер на 60 500 лева по същата декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 1907.80 лева, върху което е определен дължим данък в размер на 190.78 лева главница и съответните лихви. Настоящата инстанция счита, че приходната администрация не доказва такова превишение, основание за облагане по чл. 122 -124 от ДОПК. На първо място не е обосновано признаването само на част от декларираните от лицето данни, а именно само на разходите, без да се зачитат декларираните разполагаеми средства. При тяхното включване в началото на паричния поток няма да е налице превишение на разходите над приходите. Такова няма да е налице и ако се вземат предвид разходите по Протокол № ПФ – 22221319000823 – 073 – 001/16.12.2020г. от проверката, в която приходната администрация е приела разходи за живот и издръжка в размер на 8000 лева за 2016г. Дори да се приеме превишение в размера, посочен в ревизионния акт, то същото не е явно и съществено /1907.80 лева на годишна база/, каквото е законовото изискване, за да води до извод за наличие на укрити приходи.

За 2017г. - В паричния поток не са включени разполагаеми налични средства. При определяне на размера на доходите са взети предвид наличните средства по банковата сметка на жалбоподателката, преведените суми за издръжка на децата и получаваните помощи за деца, получени суми от майката й по банков път, 2000 лева доход от продажба на МПС. Определените разходи са в размер на 15 000 лева по декларация на жалбоподателката по чл. 124, ал. 3 от ДОПК, 1000 лева за покупка на МПС, 34 800 лева разходи по Договор за лизинг №50714/11.04.2017г. , общо разходите са определени в размер на 50 800 лева. Не са признати налични средства в размер на 60 500 лева по декларацията по чл. 124, ал. 3 от ДОПК. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 41 202.54 лева, върху което е определен дължим данък в размер на 4 111.67 лева главница и съответните лихви. Настоящата инстанция счита, че приходната администрация не доказва такова превишение, основание за облагане по чл. 122 -124 от ДОПК. На първо място не е обосновано признаването само на част от декларираните от лицето данни, а именно само на разходите, без да се зачитат декларираните разполагаеми средства. При тяхното включване в началото на паричния поток няма да е налице превишение на разходите над приходите. Във възражението на Т. К. М. с № 5300 – 696#4/06.12.2021г. срещу Ревизионен доклад № Р – 22220520007998 – 020 – 001/16.11.2021г. са изброени 11 сделки, за които е представена и Справка от Агенция по вписванията за продажба на недвижими имоти в периода от 04.06.2002г. до 06.06.2018г. Всички тези сделки не са проверени от ревизиращите при определяне на разполагаемата налична сума, въпреки наличието на данни и официални документи в подкрепа на твърдението на жалбоподателката, че е разполагала с налични средства към 01. 01. 2014г. от продажбата на тези имоти. Отчетени са само 2 продажби на недвижими имоти, получените средства от които са включени в паричните потоци за 2016г. и 2018г. След като приходната администрация не е изложила мотиви относно всички останали сделки, посочени от

жалбоподателката, не може да се приеме за обоснован и доказан извода, че същата не е разполагала с налични средства към 01.01.2014г., каквито е декларирала. При включването им в началото на паричните потоци тези налични средства изцяло покриват установените превишения на разходите над приходите, обложени с процесния ревизионен акт. Задълженията за 2017г. са незаконосъобразно определени и следва актът да бъде отменен и в тази му част.

За 2018г. - няма обложено превишение на разходите над приходите. За данъчен период 2018г. е установено, че жалбоподателката е реализирала доход в размер на 69 262.52 лева от продажба на апартамент 14Б, находящ се в [населено място], ж.к. „О. купел“, [улица]. Същият имот е придобит с Постановление за възлагане от 03.10.2016г. по изпълнително дело №20118580401505 за сумата от 120 453.49, продаден с Нотариален акт №19/06.06.2018г. за сума в легова равностойност от 189 716 лева. Обосновано и законосъобразно ревизиращите са приели, че разликата между покупната и продажната цена на имота представлява облагаем доход, съгласно чл. 33, ал.1 от ЗДДФЛ. Признати са 10% разходи и е определен дължим данък главница в размер на 6 233.63 лева и 1 641.65 лева лихви. Между датата на придобиване и датата на продажбата на имота са изминали три години, поради което доходът е облагаем по аргумент от чл. 13, ал.1, т.1 б. „а“ от ЗДДФЛ. В тази част ревизионният акт е правилен и законосъобразен и следва да бъде оставен в сила.

При този изход на правния спор на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 512 лева, съобразно отхвърлената част от жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал.1 и чл. 161, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, съдът

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р – 22220520007998 – 091 – 001/03.12.2021г., издаден от К. Г. М., възложила ревизията и Е. М. И. – Г., ръководител на ревизията, изменен и потвърден с Решение №292/21.02.2022г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., в частта, в която с него са установени задължения на Т. К. М., [ЕГН] по чл. 17 от ЗДДФЛ: за 2014г. в размер на 296.94 лева главница и 198.77 лева лихви; за 2015г. в размер на 581.39 лева главница и 329.98 лева лихви; за 2016г. в размер на 190.78 лева главница и 88.93 лева лихви; за 2017г. в размер на 4111.67 лева главница и 1 499.74 лева лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. М., ЕГН [ЕГН] срещу Ревизионен акт № Р – 22220520007998 – 091 – 001/03.12.2021г., издаден от К. Г. М., възложила ревизията и Е. М. И. – Г., ръководител на ревизията, изменен и потвърден с Решение №292/21.02.2022г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., в частта, в която с него са с която са установени задължения по чл.

17 от ЗДДФЛ за 2018г. в размер на 6233.63 лева главница и 1 641.65 лева лихви.

ОСЪЖДА Т. К. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на Дирекция „ОДОП“ сума в размер на 512 /петстотин и дванадесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: